

Arrest

nr. 177 914 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2010 dienen de verzoekende partij en haar ouders en zus een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verblijfsaanvraag van 26 oktober 2010 wordt op 8 februari 2012 ontvankelijk verklaard, doch vervolgens op 25 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard.

Op 14 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies uitgereikt.

De verzoekende partij dient samen met zijn ouders en zus op 14 juni 2012 een tweede verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Zij stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 101 397 van 22 april 2013 vernietigt de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 augustus 2012.

Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 156 911 van 24 november 2015 vernietigt de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 19 juni 2013.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 februari 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stellen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 177 913 van 18 november 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 juli 2016, met kennisgeving diezelfde dag, de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de , die verklaart te heten:

naam: G. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...).1988

geboorteplaats: Martuni

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

O 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 20.06.2011 (bijlage 13qq van 14.06.2011) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

O voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een volwassen zus heeft met kinderen die evenals betrokkene illegaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes vader en moeder (G.M. (...) en G.P. (...)) werden ook vastgehouden en worden overgebracht naar het gesloten centrum CIB Brugge met oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook zij zijn illegaal in het land en hebben meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt "*kosten als naar recht*" en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

* Zoals hierboven uiteengezet, had verzoekers vader G.M. (...) op 14 juni 2012 een (tweede keer een) aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Op 8 augustus 2012 verklaarde verweerder de aanvraag van verzoekers vader onontvankelijk.

Bij arrest dd. 22 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679 / II) werd de beslissing dd. 8 augustus 2012 van verweerder vernietigd.

Op 19 juni 2013 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers vader opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest dd. 24 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190 / IX) werd de beslissing dd. 19 juni 2013 van verweerder vernietigd.

- Op 11 februari 2016 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers vader onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. (Stuk 8)

Op 26 februari 2016 werd aan verzoeker (en aan zijn ouders en zus G.T. (...), °(...)/1987 – OV. : (...)) via het Stadsbestuur van Hasselt de beslissing dd. 11 februari 2016 van verweerder betekend tezamen met 4 bevelen om het grondgebied te verlaten (4 x Bijlage 13).

Verzoeker en zijn ouders dienden tegen deze beslissing dd. 26 februari 2016 een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat beroep is momenteel nog in behandeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam daarin nog geen beslissing.

* Verzoeker en zijn gezinsleden waaronder zijn vader die medisch zorgbehoevend is, wonen samen in België sinds mei 2010 tot op de dag van hun vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt (dd. 5 juli 2016) achtereenvolgens op deze vaste verblijfsadressen :

* tot 01/07/2011 : (...).

* van 01/07/2011 tot 01/02/2016 : (...).

* vanaf 02/02/2016 tot 05/07/2016 : (...).

Zoals blijkt uit het 'attest van gezinssamenstelling' alsook de attesten 'historiek van de adressen' dd. 7 juli 2016 van de Stad Hasselt, leefden verzoeker en zijn gezin de voorbije jaren geenszins ondergedoken maar was hun verblijfsadres steeds gekend voor de Gemeente en voor verweerder. (Stukken 2-5)

* Op 5 juli 2016 in de vroege ochtend kreeg verzoeker onaangekondigd bezoek van de Politie Hasselt die hem hem overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar de FITT-woning in Sint-Gillis-Waas met het oog op een repatriëring.

In de FITT-woning werd aan verzoeker diezelfde dag een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht tezamen met een 'Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies'.

* Verzoeker is van mening dat het onredelijk is dat verweerder hem een Inreisverbod van twee jaren – (Bijlage 13 Sexies) oplegt. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoeker een inreisverbod van twee jaren op te leggen.

Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoeker een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstreckende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is uitermate onzorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 20.06.2011 (bijlage 13qq van 14.06.2011) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoeker onmogelijk verwijten dat hij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen aan hem betekend op 20 juni 2011 (Bijlage 13qq dd. 14 juni 2011) en op 26 februari 2016 (Bijlage 13 dd. 11 februari 2016).

Verweerder verliest uit het oog dat verzoekers vader op 14 juni 2012 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. had ingediend.

De twee onontvankelijkheidsbeslissingen van verweerder (dd. 8 augustus 2012 en dd. 19 juni 2013) werden allebei vernietigd bij arresten van de RvV dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/II) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX).

In zijn laatste beslissing dd. 11 februari 2016 verklaarde verweerder de 9ter aanvraag van verzoekers vader ontvankelijk, met alle gevolgen van dien voor het voorgaande Bevel, genomen in verzoekers asielaanvraag, die hierdoor kaduuk is geworden. (Stuk 8)

De beide vernietigingsarresten van de RvV alsook de ontvankelijk-verklaring van de 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012 hebben uiteraard implicaties op de lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. van verzoekers vader maar vooral op de voorgaande Bevelen.

Daarnaast heeft verzoeker nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 (+ tegen het daarbij afgeleverde Bevel) (inzake de 9ter aanvraag dd. 14 juni 2012) van verzoekers vader.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoeker tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 11 februari 2016 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende heeft; enerzijds en anderzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. resp. 22 april 2013 (nr. 101 397 in de zaak RvV 108 679/II) en dd. 24 november 2015 (nr. 156 911 in de zaak RvV 133 190/IX) anderzijds; én gelet op het feit dat verweerder de 9ter aanvraag van verzoekers vader op 11 februari 2016 ontvankelijk had verklaard; kan verweerder

niet in redelijkheid verwachten dat verzoeker vrijwillig gevolg had moeten geven aan de eerder genomen uitwijzingsbevelen (dd. 14 juni 2011 en dd. 11 februari 2016) en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoeker (samen met zijn ouders) verder in België zou blijven om alzo het resultaat van de regularisatieprocedure en zijn beroepsprocedure (tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) af te wachten.

In de bestreden beslissing rept verweerder ten onrechte met geen woord noch over de voormelde vernietigingsarresten van de RvV, noch over het feit dat de 9ter aanvraag van verzoekers vader dd. 14 juni 2012 bij beslissing dd. 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard!

Dit houdt een schending in van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt zich trouwens de vraag hoe hij met enige slaagkans zijn regularisatieprocedure zou kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 indien hij de komende twee jaren een Inreisverbod heeft?

Het opleggen van een 'Inreisverbod – twee jaar' dd. 5 juli 2016 om reden dat verzoeker geen vrijwillig gevolg zou hebben gegeven aan twee eerdere Bevelen, maakt terzake een maatregel uit die totaal onzorgvuldig is en bovendien totaal buiten proportie staat.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

* In diens aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 14 juni 2012 en in de diverse actualisaties die hij tot 11 februari 2016 heeft verricht, haalde verzoekers vader enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland.

Verder voegde verzoekers vader ook n.a.v. zijn annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 medische verslagen bij van zijn behandelende arts die inhoudelijk wezen op de ernst van diens medische aandoening en die inhoudelijk het advies van de arts-attaché dd. 9 februari 2016 (basis voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016) weerlegden. (Stukken 6-7)

"Ik, ondergetekende, Doctor in de Genees-, Heel- en Verloskunde, kan mij NIET akkoord verklaren met de zienswijze van collega Dr. Baert, die deze laatste hanteert als zogezegde logische argumentering om de vraag om machtiging of verlenging van verblijf op Belgisch grondgebied negatief te kunnen beantwoorden.

..." (Stuk 6)

("...Patiënt is gediagnosticeerd met familiale Mediterrane koorts (FMF). Dat hij op dit moment geen aanvallen heeft komt door de effectieve therapie die hij van ons krijgt. FMF is een serieuze aandoening die, indien onbehandeld, verwikkeld wordt door type AA amyloidose bij 60-75% van de patiënten. Als dit optreedt, dan leidt dit tot nierfalen waarvoor dialyse noodzakelijk is. De mediane overleving is slechts 24-53 maanden. Het is daarom essentieel dat de FMF van patiënt goed onder controle blijft.") (Stuk 7)

Deze medische verslagen bevinden zich in het administratief dossier en waren wel degelijk ter kennis van verweerder.

De motivering in de bestreden beslissing:

"...de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd)...." is strijdig met de stukken in het dossier en houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

De 9ter aanvraag die door verzoekers vader op 14 juni 2012 was ingediend, werd pas op 11 februari 2016 ongegrond verklaard : dwz dat de aanvraag drie jaren en acht maanden heeft geduurd : iets wat verweerder bezwaarlijk als 'niet onredelijk lang' kan afwimpelen.

* De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoevendheid van verzoekers vader , noch over het feit dat verzoekers vader sinds 2012 tot op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat de aanwezigheid van alle gezinsleden waaronder verzoeker zeer belangrijk is als ondersteuning voor zijn vader ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 5 juli 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, zonder met één woord te spreken over de medische zorgbehoevendheid van verzoekers vader, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder opgelegde Inreisverbod dd. 5 juli 2016.

Op de dag van zijn vrijheidsberoving door de Politie van Hasselt dd. 5 juli 2016 werd verzoeker niet gehoord.

Indien verzoeker de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Hasselt, dan had hij alle nuttige informatie en details kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoevendheid van zijn vader sinds 2012 tot op heden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoening waaraan zijn vader lijdt sinds 2012 tot op heden, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken over de ernst van de medische aandoening van zijn vader, waarvoor hij tot op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoeker niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoekers vader waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de vele medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoekers vader bevinden blijkt ook dat een medische behandeling momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de medische verslagen van dokter Philippe THONE en dokter Jeroen VAN DER HILST blijkt dat verzoekers vader lijdt aan een ernstige vorm van familiale Mediterrane koorts - FMF. (Stukken 6-7)

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de ernst van de medische zorgbehoevendheid van verzoekersvader aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Bovendien, het niet horen van verzoeker leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een Inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt trouwens :

"Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Gezien verzoeker een lopend annulatieberoep bij de RvV heeft tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 inzake een 9ter aanvraag, had verweerder cfr. art. 74/11 Vw. minstens hiermee rekening dienen te houden.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoeker samen met zijn ouders sinds mei 2010 in België woonachtig is. (Stukken 2-5)

Tot op de dag van zijn vrijheidsberoving door de Politie Hasselt, had verzoeker steeds een vast verblijfsadres.

Hij leefden niet ondergedoken en was gekend bij de gemeentediensten.

Verzoekers vader ondergaat een medische behandeling waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn gezinsleden, waaronder verzoeker, cruciaal is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Inreisverbod wenst op te leggen aan verzoeker, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoeker en de medische zorgbehoefte van zijn vader in België dient te respecteren.

Verzoeker en zijn gezinsleden hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoeker vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van het bestreden beslissing blijkt niet dat een afdoende afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werd betekend op 20.06.2011 (bijlage 13qq van 14.06.2011) en op 26.02.2016 (bijlage 13 van 11.02.2016).

Verskillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd."

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een Inreisverbod van twee jaren het privé leven van verzoeker daadwerkelijk zal worden gehypothecerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. van zijn vader werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoeker in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Tenslotte stelt zich de vraag hoe verzoeker met enige slaagkans zijn regularisatieprocedure zou kunnen verderzetten na een gebeurlijke vernietiging door

de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 in de art. 9ter Vw. – procedure, indien hij de komende 2 jaren geen recht meer zal hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden ?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op het nog lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11 februari 2016 (inzake de art. 9ter Vw. aanvraag van verzoekers vader) van verweerder, is het redelijk dat verzoeker verder in België zou mogen blijven om alzo het resultaat van deze procedure af te wachten. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 5 juli 2016 (Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in de nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de door hem en zijn gezinsleden opgestarte procedures met het oog op machtiging van verblijf en de daaropvolgende arresten. Hij stelt dat er nog een beroepsprocedure hangende is tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en tegen de hiermee gepaard gaande bevelen van diezelfde dag. Verwerende partij zou verzoeker onmogelijk kunnen verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, nu er een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende was. De laatste aanvraag werd bovendien ontvankelijk verklaard, waardoor de vorige bevelen kaduuk zouden zijn geworden. De vernietigingsarresten van de Raad zouden eveneens implicaties hebben op de bevelen. Hij verwijst naar de medische toestand van zijn vader en stelt dat dat hij medische attesten had voorgelegd die de ernst van diens medische aandoening aantoonde. Verzoeker betoogt verder dat de medische regularisatieprocedure wel onredelijk lang zou hebben geduurd, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Er zou met geen woord gerept worden over de medische toestand van verzoekers vader. Verzoeker werd bovendien niet gehoord. Hij verwijst tot slot naar artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoeker een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft en geen beslissing tot verwijdering, zodat verzoeker zich niet met dienstig wijze op voormelde bepaling kan beroepen en het enig middel in die mate onontvankelijk is.

Verzoeker poogt verder aan te duiden dat het inreisverbod strijdig zou zijn met de hangende beroepsprocedure tegen de beslissing van 11 februari 2016. Er dient echter te worden opgemerkt dat er geen beroepsprocedure meer hangende is, nu de Raad bij arrest nummer 171.622 van 11 juli 2016 de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en tegen de bevelen van diezelfde dag verwierp. Uit dat arrest blijkt dat er geen ernstig middel werd aangevoerd tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Voor zover verzoeker derhalve uitgebreid verwijst naar de antecedenten met betrekking tot de door hem ingediende regularisatieaanvragen, naar de administratieve beslissingen die daaruit zijn voortgekomen, naar de medische situatie van zijn vader en naar medische attesten, is dit niet meer dienstig daar er thans geen aanvraag tot machtiging van verblijf meer hangende is en de beroepsprocedure werd afgesloten met een verwerpingsarrest van de Raad.

Daargelaten de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker geen verblijfsmachtigingsprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet meer hangende is, dient verder te worden aangegeven dat het indienen van een dergelijke aanvraag niet als verblijfstitel geldt. Het heeft dus geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert niet dat ten aanzien van de vreemdeling een

verwijderingsmaatregelen wordt genomen, waaraan die gevolg dient te gegeven. (RvV 11 juli 2016, nr. 171.625) Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad schorst de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan verzoeker wordt gegeven. (zie dienaangaande RvV 13 mei 2014, nummer 123.825) Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft een aanvraag die, na een tussengekomen vernietigingsarrest van de Raad, opnieuw openvalt. De wetgever heeft niet voorzien in een opschortende werking van een beroep tot nietigverklaring gericht tegen een ongegrondheidsbeslissing ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Waar verzoekers betogen dat zij het risico lopen dat hun hangende beroep zonder voorwerp zou worden verklaard, dient worden herhaald dat er thans geen beroepsprocedure meer hangende is.

Verzoeker tracht verder voor te houden dat de voorgaande bevelen, waarnaar in het thans bestreden inreisverbod verwezen wordt, kaduuk zouden zijn geworden door de vernietigingsarresten van de Raad in het verleden, terwijl dit betoog in rechte faalt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker nooit enig rechtsmiddel heeft aangewend tegen de bijlage 13quinquies, zodat dit bevel thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2016, ter kennis gebracht op 26 februari 2016 is eveneens definitief in het rechtsverkeer aanwezig gelet op het verwerpsarrest van de Raad van 11 juli 2016 met nummer 171.625. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat de aanvraag op 11 februari 2016 ontvankelijk werd verklaard merkt verwerende partij samen met de Raad in haar arrest van 11 juli 2016 met nummer 171.625 op dat die aanvraag tezelfdertijd ook ongegrond werd verklaard, zodat hij zijn kritiek als zou hij een voorlopig verblijfsrecht kunnen doen gelden in rechte faalt.

Verwerende partij stelt vast dat het bestreden inreisverbod een eigen motivering bevat die verzoeker nagenoeg geheel onbesproken laat.

Verzoeker beperkt zich aangaande de motieven in het bestreden inreisverbod te betogen dat niet verwezen wordt naar de medische zorgbehoefendheid van zijn vader en dat er verkeerdelijk gesteld wordt dat de regularisatieprocedure niet onredelijk lang geduurd heeft.

Dienaangaande dient vooreerst te worden aangegeven dat verzoeker nalaat een bepaling of beginsel aan te duiden op grond waarvan verwerende partij in het inreisverbod dat aan verzoeker wordt opgelegd, verplicht zou zijn te verwijzen naar een medische zorgbehoefendheid van een andere persoon. In de bestreden beslissing wordt terecht enkel aangegeven dat de medische regularisatie na grondig onderzoek werd afgesloten, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM. Die motivering volstaat. Zoals reeds opgemerkt verwierp de Raad inmiddels het beroep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016, zodat die beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en verzoeker zich langer op de medische problematiek van zijn vader kan beroepen. De Raad oordeelde immers dat er geen ernstig middel werd aangevoerd tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat die regularisatieprocedure niet onredelijk lang heeft geduurd. Verzoekers kan niet ernstig voorhouden als zou het 3 jaar en 8 maanden hebben geduurd alvorens er een beslissing werd genomen in het kader van hun aanvraag ingediend op 14 juni 2012. Immers werd in het kader van die aanvraag door verwerende partij reeds twee beslissingen genomen, namelijk op 8 augustus 2012 en 19 juni 2013. Die beslissingen werden bij arresten van 22 april 2013 en 24 november 2015 door de Raad vernietigd. Omwille van dit laatste vernietigingsarrest nam verwerende partij op 11 februari 2016 de door de Raad bevestigde ongegrondheidsbeslissing. Er is tussen het laatste vernietigingsarrest en de thans bestreden beslissing slechts een tijdsperiode van twee maand en half verlopen.

Verzoeker haalt tot slot geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker beperkt zich te poneren dat indien hij gehoord was geweest hij "toelichting (....) (had kunnen verschaffen) betreffende o.a. de ernstige aandoening waaraan zijn vader lijdt".

Terwijl zoals reeds opgemerkt en zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing de medische regularisatieprocedure en het beroep daartegen negatief werden afgesloten. Verzoeker toont met zijn vaag en summier betoog, zonder dat hij preciseert en concretiseert wat hij bij een verhoor had kunnen laten gelden, niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Te meer nu zoals reeds opgemerkt verwerende partij op de hoogte is van de medische problematiek in hoofd van verzoekers vader, nu ernaar wordt verwezen in de bestreden beslissing.

De Raad oordeelde bovendien in haar arrest met nummer 171.625 van juli 2016 aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van het hoorrecht als volgt:

“Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (Zie HvJ 5 november 2014, C-116/13, Mukarubegan §60)

In casu heeft verzoekende partij op 14 juni 2012 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 11 februari 2016 ongegrond verklaard na onderzoek van de door de verzoekende partij aangehaalde aandoening van diens vader M.G. (...)

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (C)). De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nooddeloos te rekken.”

Geen schending van het hoorrecht wordt aangetoond.

Verder laat verwerende partij gelden dat heel het gezin, bestaande uit verzoekers partner, kind, vader, moeder en zus op illegale wijze op het grondgebied verblijven. Verzoeker toont derhalve geen schending van artikel 8 EVRM aan, nu er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden.

Verder stelt verwerende partij samen met de Raad in haar arrest met nummer 171.625 van 11 juli 2016 vast dat verzoeker weliswaar melding maakt van sociale banden, maar geen begin van bewijs bijbrengt van het feit dat deze sociale banden zouden bestaan en beschermenswaardig zouden zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin brengt verzoeker gegevens bij die erop zouden kunnen wijzen dat hij het privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

De Raad oordeelde in haar arrest met nummer 171.625 van 11 juli 2016 als volgt:

“De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en/of familie/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.”

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In dit verband wordt geduid dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het

grondgebied te verlaten hem betekend op 20 juni 2011 en op 26 februari 2016. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op twee jaar bepaald. In dit verband wordt gewezen op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal in België te verblijven en het gegeven dat uit het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken die maken dat zij een wettig motief zou hebben om alsnog in België te verblijven en die kunnen rechtvaardigen dat een inreisverbod van kortere duur wordt opgelegd, om te stellen dat een inreisverbod voor twee jaar proportioneel is. Er wordt geduid dat zowel de asielaanvraag als de verblijfsaanvragen om medische redenen na grondig onderzoek negatief zijn afgesloten en aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij weliswaar ouders en een volwassen zus met kinderen heeft die in België verblijven, doch dat deze net als haar illegaal in dit land verblijven en het grondgebied dienen te verlaten. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Het betoog van de verzoekende partij dat zulks werd nagelaten, kan niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij, waar zij meerdere verwijderingsmaatregelen naast zich neerlegde, op hardnekkige wijze haar illegale verblijf in België heeft verdergezet (cfr. RvS 22 maart 2016, nrs. 234.226 en 234.232). Er kan zo worden gewezen op de ruime discretionaire bevoegdheid die het bestuur op dit punt toekomt. Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een wettig motief om nog in België te verblijven, derwijze dat geen redenen voorliggen die een kortere duur van het inreisverbod rechtvaardigen. In dit verband wordt gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van familieleden in België en met name gewezen op hun eveneens illegaal verblijf in dit land.

De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat de verwerende partij de formele motiveringsplicht miskende door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de medische situatie van haar vader, in functie van wie aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingediend. De verwerende partij heeft immers, alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen, de vader van de verzoekende partij meegedeeld dat de medische situatie werd onderzocht door een controlearts en dat deze vaststelde dat hij kan reizen en geen mantelzorg op medische gronden behoeft en dat de medische zorgen die hij nodig heeft in zijn land van herkomst beschikbaar en voor hem toegankelijk zijn. De Raad kan dan ook niet inzien waarom de verwerende partij de medische situatie op zich nog zou dienen te betrekken bij het opleggen van het inreisverbod of bij de bepaling van de duur ervan en hieromtrent nog een bijkomende toelichting diende te voorzien. Nu door de controlearts reeds werd vastgesteld dat de vader van de verzoekende partij geen mantelzorg om medische redenen behoeft, overtuigt de verzoekende partij evenmin dat nog enige motivering was vereist in het licht van een dergelijke nood aan mantelzorg. Daarenboven heeft de verwerende partij geduid dat alle gezins- en familieleden illegaal in België verblijven en zij allen het grondgebied dienen te verlaten.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar niet gespecificeerde rechtspraak van de Raad van State dat artikel 62 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM vereist dat formeel wordt gemotiveerd inzake een doorgevoerde belangenafweging bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu ligt op zich evenwel geen verwijderingsmaatregel voor. In dit verband wijst de verzoekende partij daarenboven andermaal op de gezondheidstoestand van haar vader en de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België. Zoals hierboven reeds werd geduid, blijkt niet dat nog enige specifieke motivering over de gezondheidsproblemen zich nog opdrong en dringt verder de vaststelling zich op dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België doch oordeelde dat nu alle gezins- of familieleden illegaal in België zijn en het grondgebied dienen te verlaten op dit punt geen wettige reden blijkt in hoofde van de verzoekende partij opdat zij nog verder in België moeten kunnen verblijven in de nabije of verdere toekomst. In het licht van deze motivering, die erop neerkomt dat de bestreden beslissing zelf geen noodzakelijke scheiding tot doel of gevolg hebben van de gezins- of familieleden, blijkt in geen geval dat enige verdere belangenafweging - laat staan motivering hieromtrent - zich opdrong.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te

wenden. De verzoekende partij maakt op zich ook niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid die haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motiveringen van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit deze wetsbepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verwerende partij beschikt in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van 1 dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dit brengt een motivatieplicht met zich mee (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verwerende partij ging over tot het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij, omdat zij naliet gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20 juni 2011 en op 26 februari 2016. Er werd verder ook reeds vastgesteld dat de verwerende partij, wat de duur van het inreisverbod betreft, wel degelijk een afzonderlijke motivering heeft voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt zo gewezen op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal in België te verblijven en het gegeven dat uit het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken die maken dat de verzoekende partij een wettig motief zou hebben om alsnog in België te verblijven en die kunnen rechtvaardigen dat een inreisverbod van kortere duur wordt opgelegd, om te stellen dat het inreisverbod voor twee jaar proportioneel is. Er wordt geëit

dat zowel de asielaanvraag als de verblijfsaanvragen om medische redenen na grondig onderzoek negatief zijn afgesloten en aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij weliswaar ouders en een zus met kinderen heeft die in België verblijven, doch deze net als zij illegaal in dit land verblijven en het grondgebied dienen te verlaten.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20 juni 2011 en op 26 februari 2016.

Zij verwijst in dit verband allereerst naar de door haar en haar ouders en zus op 14 juni 2012 ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen in het kader waarvan twee niet-ontvankelijkheidsbeslissingen telkens door de Raad werden vernietigd en die vervolgens op 11 februari 2016 alsnog ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard, derwijze dat volgens haar de eerdere bevelen kaduuk zijn geworden. Dit betoog van de verzoekende partij kan evenwel niet worden bijgetreden. Eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen als ingetrokken dan wel opgeheven worden beschouwd wanneer een vreemdeling op een later tijdstip wordt toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijf, en dit nu een vreemdeling niet terzelfdertijd onderworpen kan zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In casu doet deze situatie zich evenwel niet voor. In casu verklaarde de verwerende partij de door de verzoekende partij samen met haar gezin op 14 juni 2012 ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen op 11 februari 2016 weliswaar alsnog ontvankelijk, doch zij ging terzelfdertijd over tot een ongegrondverklaring van deze aanvraag. Op geen enkel ogenblik gaf de verwerende partij instructie tot de afgifte van een attest van immatriculatie aan de verzoekende partij of genoot zij sinds de aangehaalde eerdere bevelen een tijdelijk verblijf in België. De verzoekende partij overtuigt aldus niet dat de eerdere bevelen kaduuk zouden zijn geworden of deze hun geldingskracht zouden hebben verloren.

Bovendien kan erop worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 177 913 van 18 november 2016 het beroep tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, heeft verworpen.

In zoverre de verzoekende partij het in deze situatie kennelijk onredelijk vindt waar haar thans wordt tegengeworpen dat zij geen gevolg gaf aan de eerdere bevelen, wijst de Raad er op dat de eerdere vernietigingsarresten niet tot gevolg hadden dat de verzoekende partij was toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België en niet blijkt dat zij in kader van de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 op enig ogenblik werd toegelaten tot een dergelijk tijdelijk verblijf. De verzoekende partij is ertoe gehouden gevolg te geven aan administratieve beslissingen die in haren hoofde worden genomen en die tot aan hun eventuele vernietiging worden verondersteld in overeenstemming te zijn met de wet. Er blijkt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet dat de verzoekende partij zich kan steunen op een gerechtvaardigde verwachting dat zij - niettegenstaande de genomen bevelen om het grondgebied te verlaten - verder in België mocht verblijven, derwijze dat niet langer in redelijkheid naar de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen kan worden verwezen. Er blijkt niet dat het gegeven dat de verblijfsaanvraag van 14 juni 2012 alsnog ontvankelijk werd verklaard hieraan afbreuk doet, en wel nu terzelfdertijd werd vastgesteld dat deze aanvraag ongegrond is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in haar concrete situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te verwijzen naar de verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij wijst vervolgens op het hangende annulatieberoep voor de Raad tegen de beslissing van 11 februari 2016 tot ongegrondverklaring van de verblijfsaanvraag om medische redenen van 14 juni 2012, doch er blijkt niet dat een dergelijke hangende procedure de verwerende partij op zich verhinderde te verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van dit bevel of het hieraan voorafgaande bevel. Er blijkt niet dat deze procedure opschortende werking heeft, waardoor op zich ook geenszins blijkt dat specifiek naar deze beroepsprocedure diende te worden verwezen of deze in rekening diende te worden gebracht. Bovendien kan worden herhaald dat de Raad bij arrest nr. 177 913 van 18 november 2016 het beroep tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, heeft verworpen. Enige kennelijke onredelijkheid blijkt in dit verband aldus evenmin. Het bepaalde in artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen onder meer de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan aan het voorgaande ook geen afbreuk doen.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar vaststelling dat de verzoekende partij naliet gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20 juni 2011 en op 26 februari 2016, zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat enige concrete motivering zich opdrong in het licht van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad of het gegeven dat de verblijfsaanvraag op medische gronden op 11 februari 2016 alsnog ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard.

In zoverre de verzoekende partij zich de vraag stelt hoe zij als gevolg van de thans bestreden beslissing nog met enige slaagkans hun verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kunnen verzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de Raad, wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat inreisverboden niet kunnen ingaan tegen de bepalingen van onder meer artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Indien alsnog zou komen vast te staan dat de vader van de verzoekende partij een ziekte heeft in de zin van deze laatste wetsbepaling blijkt aldus niet dat het inreisverbod nog enige geldingskracht heeft. De thans bestreden beslissing betreft verder op zich geen verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij benadrukt verder de door haar vader ingeroepen gezondheidsproblemen zoals zij deze inriepen in hun verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor het hele gezin en de hiervoor noodzakelijke medische behandelingen. De Raad stelt evenwel vast dat deze problemen door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds werden onderzocht doch werd geoordeeld dat deze een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan en niet vereisen dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt toegekend. Hiervoor wordt verwezen naar de in dit verband genomen beslissingen van 25 april 2012 en van 11 februari 2016. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing nog specifiek diende in te gaan op deze gezondheidsproblemen, of deze in rekening diende te brengen, of dat hij niet kon volstaan met een verwijzing naar deze eerdere beslissingen. De verzoekende partij verwijst weliswaar nog naar medische verslagen zoals zij deze voegden in het kader van het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016, waarbij zij benadrukt dat haar vader lijdt aan familiale mediterrane koorts en dat hij hiervoor nood heeft aan een behandeling, doch aldus blijken op zich geen nieuwe elementen in vergelijking met de elementen die reeds voorlagen in het kader van de eerdere verblijfsaanvragen en die bij het nemen van de thans bestreden beslissing alsnog relevant konden zijn. Voormelde gegevens lagen reeds voor in het kader van de beslissing van 11 februari 2016, waarbij evenwel werd vastgesteld dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. In zoverre de verzoekende partij aldus aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling zoals deze ten grondslag ligt aan de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 benadrukt de Raad verder dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep.

In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat haar vader gelet op zijn gezondheidstoestand de aanwezigheid van zijn gezins- of familieleden noodzaakt, waaronder ook de verzoekende partij zelf, en dat hiermee geen rekening is gehouden, herhaalt de Raad dat in het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 de controlearts vaststelde dat de vader van de verzoekende partij geen mantelzorg op medische gronden behoeft. Daarenboven heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing geduid dat alle gezins- of familieleden illegaal in België verblijven en het grondgebied dienen te verlaten. Uit de gegevens verstrekt door de verwerende partij blijkt overigens dat de vader en moeder van de verzoekende partij op 27 juli 2016 met succes werden gerepatrieerd naar Armenië. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat haar vader als gevolg van de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze zal worden gescheiden van zijn gezins- of familieleden die hem zouden ondersteunen in zijn gezondheidsproblemen. De verzoekende partij maakt andermaal niet aannemelijk dat op dit punt nog concrete elementen speelden die in rekening dienden te worden gebracht.

De verzoekende partij uit verder nog kritiek op het gestelde in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de behandeling van de verblijfsaanvragen om medische redenen onredelijk lang heeft geduurd. Er blijkt evenwel niet dat dit een determinerende vaststelling is die aan het bestreden inreisverbod, of de duur hiervan, ten grondslag ligt. De verwerende partij heeft met deze passages in de bestreden beslissing immers wezenlijk enkel willen aangeven dat de verblijfsaanvragen om medische redenen negatief

werden afgesloten en dat aldus een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst niet blijkt. Zij heeft aldus louter willen aangeven dat de gezondheidsproblemen van de vader van de verzoekende partij op grond waarvan de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden ingediend niet in de weg staan aan het inreisverbod. De Raad stelt vast dat de aangebrachte kritiek is gericht tegen een overtollige redengeving en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, waaronder bij het bepalen van de duur van het opgelegde inreisverbod, is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk heeft gehandeld of in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de verwerende partij niet langer kon verwijzen naar de niet-tenuitvoerlegging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt verder dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij, waar zij meerdere verwijderingsmaatregelen naast zich neerlegde, op hardnekkige wijze haar illegale verblijf in België heeft verdergezet (cfr. RvS 22 maart 2016, nrs. 234.226 en 234.232). Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een wettig motief om nog in België te verblijven, derwijze dat geen redenen voorliggen die een kortere duur van het inreisverbod rechtvaardigen. In dit verband wordt gemotiveerd in het licht van de aanwezigheid van familieleden in België en met name gewezen op hun eveneens illegaal verblijf in dit land. Aldus blijkt geenszins dat de verwerende partij op automatische wijze, zonder bij het bepalen van de duur de specifieke omstandigheden in rekening te brengen, een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd of een ondergrens van twee jaar heeft gehanteerd en zodoende artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft miskend. Er dient aldus te worden aangenomen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het individuele geval. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte alsnog niet in rekening werd gebracht.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij "*geenszins ondergedoken*" leefde, wijst de Raad er nog op dat zulks haar in de bestreden beslissing ook geenszins wordt tegengeworpen, zodat de relevantie van dit gestelde niet blijkt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat waar zij in het kader van huidige procedure stukken bijbrengt, met name attesten van gezinssamenstelling en historiek van de adressen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van deze beslissing. Ook komt het de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toe rekening houdend met deze stukken het oordeel van de verwerende partij over te doen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte

feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat de verzoekende partij in het kader van huidig beroep zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De richtlijn 2008/115 werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij thans dienstig de schending van artikel 5 van deze richtlijn kan invoeren.

De Raad merkt vervolgens op dat evenmin blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu betoogt de verzoekende partij dat, indien gehoord, zij nog nuttige informatie en details had kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoefte van haar vader sinds 2012. De Raad herhaalt evenwel het reeds vastgestelde dat niet blijkt dat de verzoekende partij in dit verband nog nieuwe elementen had kunnen aanbrengen in vergelijking met de elementen zoals deze reeds voorlagen bij het bestuur in het kader van de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling die het bestuur in kader van de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 heeft gedaan, is niet dienstig in het kader van huidig beroep en wijst nog niet op enig wezenlijk nieuw element in dit verband dat alsnog relevant kon zijn voor het nemen van de thans bestreden beslissing. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat het beslissingsproces kon beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad benadrukt allereerst dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat binnen te

komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, blijkt niet dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM dienstig kan inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Daarenboven benadrukt de Raad dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. v. The United Kingdom van 27 mei 2008 dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). In casu blijkt niet dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderde aandoening. Zij verwijst integendeel naar de medische aandoeningen van haar vader maar maakt geenszins een persoonlijke vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat in de ongegrondheidsbeslissing van 11 februari 2016 door een arts-adviseur werd vastgesteld dat haar vader kan reizen, hij geen nood aan mantelzorg op medische gronden heeft en hij de door hem benodigde medische zorgen kan verkrijgen in zijn land van herkomst. De verzoekende partij brengt op zich ook geen duidelijke aanwijzingen aan dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld. De gezins- en familieleden in België van de vader van de verzoekende partij, waaronder de verzoekende partij zelf, verblijven hier verder eveneens illegaal en dienen het grondgebied te verlaten, waardoor verder ook geenszins blijkt als zou de vader van de verzoekende partij worden gescheiden van zijn gezins- of familieleden als gevolg van de thans bestreden beslissing. Bovendien kan worden herhaald dat de Raad bij arrest nr. 177 913 van 18 november 2016 het beroep tegen de beslissing van 11 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, heeft verworpen.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt een schending van artikel 3 van het EVRM niet.

Artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, bepaalt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 7 van het Handvest luidt verder:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De verzoekende partij wijst zowel op een privé- als een gezinsleven in België. Er wordt benadrukt dat de aanwezigheid van de verzoekende partij vereist is gelet op de medische toestand van haar vader die nood zou hebben aan de aanwezigheid van zijn gezins- en familieleden nodig en dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Zij betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen de privé- en gezinsbelangen en het algemene belang.

De verwerende partij gaf evenwel aan dat de verblijfsaanvragen op medische gronden werden afgewezen en aldus reeds werd vastgesteld dat de gezondheidsproblemen van de vader van de verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan. Zoals reeds werd geduid, blijkt aldus niet dat de medische problemen van de vader van de verzoekende partij op zich andermaal in rekening dienden te worden gebracht. Verder motiveerde de verwerende partij wel degelijk in het licht van de aanwezigheid in België van de ouders en zus met kinderen, doch zij stelde vast dat deze eveneens illegaal in België verblijven en het voorwerp uitmaken van bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij weerhield op deze gronden aldus geen wettelijke motieven die rechtvaardigen dat de verzoekende partij nog in België moet kunnen verblijven of enige miskenning van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij geeft thans ook geenszins aan dat er overige aspecten van haar privé- of gezins- of familielevens spelen die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Inzake het ingeroepen privéleven wordt enkel concreet verwezen naar de gezondheidsproblemen van de vader van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat gelet op de vaststellingen dat diens gezondheidstoestand een terugkeer naar het land van herkomst niet verhindert en dat alle gezins- of familieleden illegaal in België verblijven en het voorwerp uitmaken van verwijderingsmaatregelen, niet blijkt dat enige verdere belangenafweging in dit verband zich opdrong. Overige hinderpalen dan diens gezondheidstoestand die zich zouden kunnen verzetten tegen een verderzetting van het privé- of gezins- of familieleven in het land van herkomst lagen en liggen zo ook niet voor. Specifiek wat het ingeroepen gezins- of familieleven betreft, benadrukt de Raad bovendien ook dat om hiervan te kunnen spreken in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, gelet op de rechtspraak van het EHRM, dient vast te staan dat er sprake is van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verzoekende partij lijkt in dit verband aan te geven dat haar aanwezigheid vereist gelet op de gezondheidstoestand van haar vader, doch laat in wezen na zulks concreet aannemelijk te maken. De Raad herhaalt dat de controlearts vaststelde dat een nood aan mantelzorg op medische gronden niet blijkt. Bovendien kan worden opgemerkt dat uit bijkomende gegevens verstrekt door de verwerende partij blijkt dat de ouders van de verzoekende partij op 27 juli 2016 met succes werden gerepatrieerd naar Armenië. In casu blijkt geenszins dat de verzoekende partij thans dienstig kan steunen op het voorhanden zijn van gezins- of familiebanden die onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Wel kunnen deze nog deel uitmaken van het privéleven van de verzoekende partij. Zoals de verwerende partij correct aangeeft, blijkt een noodzakelijke scheiding van de verzoekende partij en haar familieleden als gevolg van de bestreden beslissing evenwel niet. Aldus blijkt ook geenszins dat een dergelijke eventuele scheiding toerekenbaar is aan de verwerende partij of dat er sprake zou zijn van een niet-eerbiediging van of inmenging in het recht op privé- of gezins- of familielevens die kan worden toegerekend aan de verwerende partij. Het EVRM omvat geen recht voor familieleden om de plaats te kiezen waar zij hun familielevens wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Enige disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij en het algemene belang wordt geenszins concreet aannemelijk gemaakt.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN